

РЕШЕНИЕ

№ 4542

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 08.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3585** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е след като с определение № 2302 от 31.03.2021 г., постановено по адм. дело № 2966/2021 г. по описа на Административен съд – София-град, производството по делото е разделено, като е разпоредено предявеният иск от Г. В. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу дирекция "Социално подпомагане" - М. да се обособи в самостоятелно съдебно производство. Предмет на разглеждане по настоящото дело е искът на Г. В. С., предявен срещу Агенцията за социално подпомагане, с който се претендира присъждане на обезщетение вследствие отказана целевата помощ за отопление за отоплителен сезон 2020/2021 г., за периода от 01.10.2020 г. до момента на влизане в сила на съдебното решение по отмяна на заповед № ЗСП/Д-С-М/1509/27.11.2020 г., издадена от директора на дирекция "Социално подпомагане" - М., потвърдена с решение № 22-РД-06-0188/2.3.2021 г. на директора на РД "Социално подпомагане" - С.-град. С влязло в сила на 11.5.2021 г. решение № 3010/11.5.2021 г. по адм. дело № 2966/2021 г. по описа на АССГ, същата е отменена. Претендира се обезщетение за:

1. имуществени вреди, представляващи законната лихва върху главницата /495,80 лева, която е изплатена/, считано от датата на увреждането - 01.10.2020 г. до пълното изплащане на обезщетението – 13.01.2022 г.

2. неимуществени вреди в размер от 3 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 11.05.2021 г. до пълното изплащане на обезщетението, представляващи физически и психически болки и страдания, както и общо влошаване на здравето на ищеца.

В съдебно заседание, ищецът чрез служебно назначения на осн. чл.26, ал.1 ЗПП /л.121/ адв. А., моли съда да уважи исковата претенция. Счита, че по делото са събрани много писмени доказателства, от които се установява влошаване на здравословното състояние на ищеца след всеки период на отказ за целева помощ за отопление. В тази връзка се позовава на установеното в изготвената по делото СПЕ. Счита, че за човек с психични и физически заболявания е фатален всеки стресогенен фактор, който влошава и двете му заболявания. Обръща внимание, че отказът не е единствен, както и че прави впечатление упоритото нежелание на Агенция „Социално подпомагане“, чиято единствена причина да съществува е да подпомага хората, да изпълни задълженията си. Моли искът да бъде уважен в претендирания размер от 3000.00 лева, ведно със законната лихва от 11.05.2021 г. – датата на отмяна на порочния акт.

Ответникът - Агенция за социално подпомагане, чрез юрк. Г., оспорва иска. Счита същият за неоснователен и недоказан. Счита, че противно на твърденията в исковата молба, видно от събраните по делото доказателства, социалните работници не са бездействали. Представя подробни писмени бележки, в които моли, в случай на уважаване на иска, размерът на претендираните имуществени вреди да бъде определен по справедливост, съгласно чл.52 от ЗЗД.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за отхвърляне на иска, тъй като счита, че вредите не са доказани нито от изготвените експертизи, нито от свидетелските показания. Отбелязва, че заболяванията на ищеца са от преди и биха могли да се обострят от всякакви неблагоприятни фактори.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление-декларация вх.№ ЗСП/Д-С-М/1509/29.10.2020 г. до директора на ДСП-М. /л.13/, ищецът С. заявява желание за отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2020/2021 г. В заявлението е декларирано, че е пенсионер, разведен, и е лице с увреждане. Върху заявлението отбелязано ръкописно от социалния работник, че е представено Експертно решение № 3166 от заседание № 162/05.10.2020 г., издадено от Първа МБАЛ „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД- С., в което е отразено, че С. е със 100% степен на увреждане, с отбелязване, че същото е издадено за срок - пожизнен.

На 27.11.2020 г. е изготвен е социален доклад по повод подаденото заявление-декларация вх.№ ЗСП/Д-С-М/1509/29.10.2020 г. /л.18/. Съгласно доклада, съставът на семейството на Г. С. отговаря на декларираното в декларацията. Посочено е, че С. е 70 годишен, разведен с решение №95/09.04.2009 г. по гр. дело № 49/2009 г. по описа на РС Радомир. Установено е, че същият е пенсионер и лице с увреждания. Същият има двама сина, живеещи в чужбина, с които не поддържа контакт, поради влошени отношения. С. е собственик на S ид.ч. от жилище, поделено след развода със съпругата му, в което живее сам. Родителите и братът на С. са починали и няма кой да му оказва финансова подкрепа. С доклада е установено, че в подаденото заявление от страна на ищеца е декларирано, че доходът на семейството му за последните 6 месеца е в размер на 1573.20 лв. По отношение на наличието на други имоти е декларирано, че ищецът е собственик на S ид.ч. от наследствен имот в [населено

място], общ. Р., представляващ къща с двор, за който е установено по данни на ДСП Р., че имотът е необитаем и не може да бъде източник на допълнителен доход за С.. От ДСП „М.“ са констатирани обстоятелства, несъответстващи с декларираното в заявлението-декларация, а именно: Съгласно изискана справка от СО, дирекция „ОП“ район „М.“, било установено, че С. е собственик на 1 брой лек автомобил и 1 бр. товарен автомобил, които не е декларирал. Посочено е, че при проведен с него разговор, ищецът споделил, че закупил товарния автомобил през месец декември 2018 г., като заявил, че и двата автомобила не са в движение, но не са спрени от движение по съответния ред. В проведения разговор със С., същият споделил, че се подпомага на осн. чл.70 от ЗХУ, не е подпомаган с целева помощ за отоплителния сезон 2019/2020 г., не подлежи на здравно осигуряване и няма налагано лишаване от ДСП-М.. В доклада е посочено, че е получените от ищеца помощи на осн. чл.70 от ЗХУ за съответната година са в общ размер на 487.80 лв. Направената преценка в социалния доклад е, че на С. не следва да се отпуска целева помощ за отопление на основание Наредба № РД 07-5/2008 на МТСП за отоплителен сезон 2019/2020 г., тъй като не отговаря на условията на чл.10, ал.1, т.4 от ППЗСП – притежава собственост – товарен автомобил, която е източник на доходи.

Със заповед № ЗСП/Д-С-М/1509/27.11.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М. /л.21/, е отказана на Г. В. С. целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2019/2020г. на основание Наредба № РД-07-5/2008 г. и чл.10 ал.1 т.4 от ППЗСП, поради обстоятелството, че семейството притежава движима собственост, която може да бъде източник на доходи. Върху заповедта е направено отбелязване, че не е връчена до 02.02.2021 г.

С жалба с вх. № 2208-94Г-00-0374/11.02.2021г. /л.24/, С. е оспорил заповед № ЗСП/Д-С-М/1509 /27.11.2020г. по административен пред директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане“- [населено място]. Въз основа на оспорването по административен ред от директора на РДСП-гр. С., е издадено решение № 22-РД06-0188/02.03.2021г. /л.27/, с което жалбата е отхвърлена.

Заповедта е оспорена по съдебен ред, за което в АССГ е образувано адм. дело № 2966/2021 г. По делото е постановено решение № 3010 от 11.05.2021 г., с което съдът е отменил заповедта и е върнал преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.13 ал.7 (Нова – ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г. от Закона за социалното подпомагане), поради което е влязло в сила на 11.05.2021 г.

В хода на настоящото производство са изслушани показанията на свидетелката Г. П. К., които съдът кредитира като последователни, конкретни и непротиворечиви. При преценката им отчита, че е налице хипотезата на чл. 172 от ГПК, доколкото свидетелката живее на семейни начала с ищеца.

Разпитана, свидетелката заяви, че живее съвместно с ищеца на семейни начала, но на определени периоди. Уточнява, че той живее в неговото, а тя в нейното жилище, но си помагат. Сочи, че знае за подавани от С. молби за целева помощ, каквато многократно му била отказвана. Възмущава се като споделя, че последният отказ за нея е недопустим. Споделя, че същият бил приет от ищеца тревожно. Твърди, че С. е с малка пенсия, въпреки, че е бил военен пилот. Споделя, че е ужасно да се живее в панелен блок без отопление. В тази връзка уточнява, че жилищата над и под апартамента на ищеца също не се отопляват. Споделя, че като установила колко е студено в жилището на С. го прибрала за известно време. Твърди, че по това време

ищецът бил болен от коронавирус, след което и тя се заразила. Твърди, че С. има двама сина, за които знае, че единият живее повече от 15 години в Испания, а за другия, че живее в Англия. Твърди, че е ги познава синовете на ищеца и заявява твърдо, че същият не може да разчита на тях. Споделя, че С. не може да ползва парно, тъй като същото не е изключено, а разкачено. Уточнява, че няма радиатори в жилището на ищеца. Твърди, че радиаторите са свалени законно. Описва жилището на С. като претрупано с различни вещи, в окаяно състояние, тъй като не е ремонтирано от около 30 години, поради липса на финансова възможност. Споделя, че към момента ищецът имал финансови задължения натрупани от неплатени битови сметки от сина му и неговата съпруга, които преди време обитавали жилището на С.. За здравословното състояние на ищеца, свидетелката споделя, че същият има проблеми със сърцето, а коронавирусът, от който се разболял му се отразил много тежко. Твърди, че С. не приемал лекарства за коронавируса, но приемал лекарства за кръвно, тъй като имал такива проблеми от около 7-8 години. Споделя, че на моменти кръвното му достигало до стойности около 190. Счита, че ищецът приема много емоционално отказите за отпускане на целева помощ, тъй като е заслужил човек.

По делото е изслушана съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице д-р Н. С., която съдът кредитира като компетентно и обективно изготвена, съдържаща отговор на поставените задачи.

В своето заключение, вещото лице посочва, че към момента на прегледа Г. С. е със изява на артериална хипертония граници на АН 178/102, без динамични промени в електрокардиограмата. Посочени е, че в ехокардиографията, сърцето е със запазена помпена функция, но с морфологични и хемодинамични промени, характерни за дългогодишна артериална хипертония. Отбелязано е, че изследванията са без данни за повишено налягане в белодробната артерия (характерна за белодробна тромбоемболия). На следващо място, в т. 2 от заключението е посочено, че психоемоционалният стрес е един от основните рискови фактори за възникването и протичането във времето на артериалната хипертония с или без лечение, особено при лица с наследствена обремененост за възникване на това заболяване. Уточнено е, че артериалната хипертония е един от основните рискови фактори за възникване на исхемична болест на сърцето, както и мозъчно съдова болест. Вещото лице е посочило, че след датата 27.11.2020 г. липсва медицинска документация, отразяваща моментното състояние на сърдечносъдовата система, както и диспансерно проследяване на състоянието.

По делото е изслушана съдебно-психологична експертиза, изготвена от вещото лице д-р Е. М. – специалист клиничен психолог, която съдът кредитира като компетентно и обективно изготвена, съдържаща отговор на поставените задачи.

В своето заключение, вещото лице посочва, че не се наблюдават кверулантни изяви, които да са предизвикани от психично разстройство. Мотивите, разсъжденията и действията на подекспертния са изводими от нуждите за житейско оцеляване свързано с основни и необходими битови потребности, от които зависи здравословното състояние, начинът на живот и на личностово функциониране. Посочено е, че по време на изследването не са установени данни за афективна готовност, за гневнодисфорични нагласи и изяви, за липса на контрол върху импулсите. Вещото лице сочи, че се наблюдавала във висока норма ниво на социална компетентност. Посочено е, че по време на психодиагностичното интервю, ищецът изказва ясно позицията си, умее да изслушва, има съответствие между вербална и невербална

комуникация. Вещото лице заключава, че мотивите и действията на подекспертния са изводими от нормални потребности за ежедневието и нуждите на всеки човешки индивид. Посочва, че фрустрацията и стресът от отказа на същите са последица от негативни преживявания, възможни и характерни за всеки човек, поставен в ситуация на отрицание /негативни/ битови условия, които са жизненоважни. На въпроса за причината за завеждане на три дела от ищеца срещу ДСП –М., вещото лице сочи, че отказите от екзистенциални битови нужди, каквато е нуждата от отопление, е характерна и идентична и за трите дела. Според вещото лице, няма данни изследваното лице да „изопачава или хиперболизира“ данни по време на изследването, тъй като резултатите от личностовия профил доказват, че резултатите от теста са валидни и достоверни, няма данни за лъжа или за социално-желателно поведение и стремеж да се представи в по-добра светлина по време на изследването.

Представени от ищеца: Епикриза, издадена от ЗПЗ „Проф. Н. Ш.“, видно от която, С. е бил приет за стационарно лечение в периода от 11.08.2020 г. до 24.09.2020 г. /л.34/; Медицинска документация, съдържаща данни за здравословното състояние на ищеца, използвана от експертите и отразена в изготвените СМЕ и СПЕ; Констативен протоколи за техническо състояние на излязло от употреба МПС № 0023861/02.03.2021 г. и № 0023862/02.03.2021 г., издадени от Столична община, видно от които и двата автомобила са с изтекъл срок на годишен технически преглед /л.35 лице и гръб/; копия на свидетелствата за регистрация и на двата автомобила, видно от които същите са с прекратена регистрация на 08.06.2021 г. /приложение №1/; Протокол за преразглеждане във връзка с указанията на АССГ и издаденото в изпълнение на същите решение № 22-РД-06-0408/14.12.2021 г. на РДСП-С.-град, видно от който е достигнато до заключение, че от направените многобройни запивания не може да се установи обективно, че притежаваните от С. два броя МПС могат да бъдат източник на доход, поради което следва да му бъде отпусната целева помощ в размер на 495.80 лв. за отоплителния период 2020/2021 г. /Приложение №1/; Заповед № ЗСП/Д-С-М/1509/17.12.2021 г. на директора на ДСП – М., с която на Г. В. С. е отпусната целева помощ за отопление в размер на 495.80 лв./Приложение № 1/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Искът е допустим, като предявен от лице, претендиращо имуществени и неимуществени вреди в резултат на отменен като незаконосъобразен административен акт.

Искът е предявен срещу юридическото лице – Агенция за социално подпомагане, в чиято структура е органът, от чийто незаконосъобразен акт се претендират вредите, съобразно разпоредбата на чл. 205 АПК.

Съгласно чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Отговорността на държавата или общините по чл. 1 ЗОДОВ обхваща кумулативното наличие на всички елементи от фактическия ѝ състав, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт - действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда.

По делото е безспорно установено, че заповед № ЗСП/Д-С-М/1509/27.11.2020 г. на

директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М., е отменена с решение № 3010 от 11.05.2021 г., постановено по адм. дело № 2966/2021 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 11.05.2021 г. Следователно, доказано е наличието на незаконосъобразен акт на административен орган, издаден при изпълнение на административна дейност, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

I. По претенцията за претърпени имуществени вреди.

Същите се претендират в размер на законната лихва върху главницата /495,80 лева, която е изплатена/, считано от датата на увреждането - 01.10.2020 г. до пълното изплащане на обезщетението – 13.01.2022 г.

Съдът намира исковата претенция за причинени имуществени вреди за основателна и доказана. Видно от мотивите в решение № 3010 от 11.05.2021 г., постановено по адм. дело № 2966/2021 г. по описа на АССГ, заповедта за отказ на целева помощ е отменена поради наличие на допуснато нарушение на административно-производствените правила и материалния закон, и преписката е върната на административния орган за провеждане на ново административно производство. Налице е произнасяне по съществото на въпроса дали спрямо Г. С. са били налице пречки за отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2020/2021 г. В представения по делото протокол е посочено, че от направените многобройни запивания не може да се установи обективно, че притежаваните от С. два броя МПС / причина за постановения отказ/ могат да бъдат източник на доход, след което признание на ответника, на ищеца е отпусната целева помощ в размер на 495.80 лв. за отоплителния период 2020/2021 г. От горната констатация, съдът достига до извод, че при издаване на отменената като незаконосъобразна заповед, ответникът е издал заповедта при неизяснена фактическа обстановка, нарушавайки императивната норма на чл.35 АПК, при липса на мотиви и при несъобразяване с материалноправните разпоредби, което е опорочило административното производство. Видно е, че заповедта, с която е отпусната целевата помощ, не е издадена в кратък срок, а 7 месеца по-късно. На следващо място, от приложените по делото доказателства, настоящият състав констатира, че неблагоприятните за ищеца заповеди, издавани през годините, са отменени по съдебен ред като незаконосъобразни. Независимо от горното, ищецът не проведе пълно и главно доказване, от което да съдът да достигне до обоснован извод, че за времето от 11.05.2021 г. до момента на изплащане на целевата помощ, същият е претърпял имуществени вреди вследствие на отменения като незаконосъобразен административен акт. Ето защо, съдът намира, че по тази претенция не са налице кумулативното всички елементи от фактическия състав по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, следователно исковата молба в тази и част

следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

II. По претенцията за претърпени неимуществени вреди:

Твърдението на ищеца за претърпени от него неимуществени вреди в резултат на отменената като незаконосъобразна заповед, с която му е било отказано получаване на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2020/2021 г. се доказва по несъмнен начин.

Видно от представената по делото медицинска документация, е че заболяванията на ищеца са обусловили преценка за 100 % трайно намалена работоспособност пожизнено. От приложените по делото доказателства, както и от формулираните от ответника въпроси към вещото лице, изготвило СПЕ, следва, че издаването на ощетяващи ищеца актове е тенденциозно, като в заключението по изготвената СПЕ е посочено, че фрустрацията и стресът при ищеца са вследствие от отказите за удовлетворяване на неговите екзистенциални нужди. Посочено е, че такива преживявания са негативни преживявания, както и, че те са възможни и характерни за всеки човек, поставен в ситуация на отрицание /негативни/ битови условия, които са жизненоважни. В раздела „Резултати от проведените психодиагностични методики“ е посочено, че ищецът има склонност към тревожност при наличие на стресогенни фактори. Наличието на такава се потвърждава от свидетелските показания на св.К., която заявява, че ищецът приема много емоционално отказите за отпускане на целева помощ, тъй като е заслужил човек, т.е. счита, че към него е проявено несправедливо отношение. Вещото лице –психолог сочи също, че отказите от екзистенциални битови нужди, каквато е нуждата от отопление, е характерна и идентична и за трите дела, заведени от ищеца. На следващо място, в заключението по допуснатата СМЕ, вещото лице е посочило, че ищецът е с установена артериална хипертония, а в т. 2 от заключението е посочено, че психоемоционалният стрес е един от основните рискови фактори за възникването и протичането във времето на артериалната хипертония с или без лечение, особено при лица с наследствена обремененост за възникване на това заболяване. Уточнено е, че артериалната хипертония е един от основните рискови фактори за възникване на исхемична болест на сърцето, както и мозъчно съдова болест. От свидетелските показания, както и от проведеното с ищеца интервю за нуждите на СПЕ, се установява, че след издаване на отменената заповед същият е бил силно разстроен, чувствал се е унижен, принуден е бил да мизерства, да рови в кофите за боклук, студувал е предвид липсата на отопление, респективно липсата на средства да си го позволи. Следователно от обсъдените в съвкупност доказателства следва изводът, че Г. С. е претърпял душевен и физически дискомфорт в резултат на отменената като незаконосъобразна заповед, с която му е било отказано отпускане на целева помощ за отоплителен сезон 2020/2021 г. Безспорно се установява наличието на причинно-следствена връзка между отменената като незаконосъобразна заповед и търпените от С. негативни усещания. Последващото поведение на административния орган, чрез предоставяне на целева помощ не може да се приеме за саниращо действие, чрез което се изчерпва правния интерес на ищеца да претендира вреди.

Неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството,

доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно чл.52 ЗЗД, който дава възможност за определянето им по справедливост. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхното наличие. Съгласно разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретния незаконен акт. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинна връзка между вредите и незаконния акт са допустими всякакви доказателствени средства, вкл. и свидетелски показания.

В настоящия случай ищецът ангажира доказателства, чрез които се установиха по безспорен начин изложените в исковата молба твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, отразили се върху неговото здравословно и/или психично състояние, в резултат на отменената като незаконосъобразна заповед № ЗСП/Д-С-М/1509/27.11.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М.. Следователно при наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда, исковата претенция за причинени неимуществени вреди е основателна и доказана. По силата на чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, като обезщетение се дължи за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. Предвид посочената правна норма, съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, намира, че по справедливост му се дължи обезщетение в размер на 600.00 лв. Искът се явява основателен за посочената сума и следва да бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер.

Основателна се явява и претенцията за законната лихва за забава върху претендираната главница (в този смисъл са решение № 9416 от 19.06.2019 г. на ВАС по адм.дело № 412/2019 г., решение № 144403 от 22.11.2018 г. на ВАС по адм.дело № 6218/2017 г., решение № 11720 от 05.08.2019 г. на ВАС по адм.дело № 7146/2018 г.).

Страните не са претендирали присъждане на разноски, поради което съдът не е властен да се произнесе по този въпрос.

Воден от гореизложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане, [населено място], [улица], да заплати на Г. В. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 600 лв. (шестстотин лева), вследствие на отменена с влязло в сила съдебно решение заповед № ЗСП/Д-С-М/1509/27.11.2020 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" - М., ведно със законната лихва, считано от 11.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ иска на Г. В. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], срещу Агенцията за социално подпомагане за причинени неимуществени вреди за разликата над 600 лв. до размера на предявения иск от 3 000 лв.

ОТХВЪРЛЯ иска на Г. В. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], срещу Агенцията за социално подпомагане за причинени имуществени вреди в размер на законната лихва върху главницата /495,80 лева, която е изплатена/, считано от датата на увреждането - 01.10.2020 г. до пълното изплащане на обезщетението – 13.01.2022 г., вследствие на отменена с влязло в сила съдебно решение заповед № ЗСП/Д-С-М/1509/27.11.2020 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" - М. на директора на дирекция "Социално подпомагане-М.", като неоснователен и недоказан.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: